

Ζαχ. Παπαντωνίου: ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

— Στο πλατάνου τόν ήσκιο, τὸ μεσημέρι, ἀκουμπισμέ-
νοι στὸ χῶμα, ξεκουράζονται αὐτοὶ ποὺ δὲν ἔχουν ἱστορία
— οἱ ἐργάτες.

Μιλοῦνε κινῶντας τὴ γροθιά των — σὰ νὰ δουλέβουν.
Συνοδεύει τῆς ἀγαθῆς των κουβέντες ἡ αἰώνια χειρονομία
ποῦ χτίζει, αὐτὴ ποῦ ὕψωσε καταπρόσωπα τοῦ θανάτου
τὴς Πυραμίδες, τὸ δωρικὸ ναό, τὶς πέτρινες γοτθικὲς προ-
σευχῆς.

Κάνενας δὲ θὰ τοὺς μάθει! Ξέρουν τὴ δημιουργία χω-
ρὶς ὑπογραφή.

Μὰ ἐνῷ θυθίζονται στὴ λήθη τῶν ἀνθρώπων, ἡ πλάση
ποῦ ἔχει ἀπάνω τῆς τὰ σημάδια τῆς δυνάμει των καὶ τῆς
τόλμης των τοὺς θυμάται — καθὼς ἡ γυναῖκα τὸ ἀντρίκι
σφιγίμο. Δίχως τὸ λοστὸ στοὺς γοφούς τῆς, δίχως τὸ
φουρνέλο στὴν πέτρα τῆς καρδιάς τῆς, δίχως τὸν ἀθάνατον
ἀχὸ τους, συλλογιέται πόσο θὰ ἦταν στεῖρα, βαρειά ἀπ'
τὴν ἀνεργίαν ἐνέργεια καὶ τὴν ἄκαρτην ὁμορφιά, ρωτώντας
γὰ τὸ σκοπὸ τῆς χωρὶς νὰ τὸν μάθῃ...

Καὶ τὸ στοχασμὸ τῆς τὸν βλέπω αὐτὸ τὸ ἀνοιξιὰτικο
μεσημέρι στὸ ρυάκι τοῦ λαμπροῦ φωτός, ποῦ σμαραγδένιο
καὶ ρόδινο μαζί, σταλαζόντας μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα τοῦ πλα-
τάνου, τρέχει ἀπάνω στὰ ποικαμίσι σας καὶ στοὺς λαι-
μούς σας, καθὼς σαλεύετε μιλῶντας, γιγάντιοι δουλευτά-
δες, ὦ σὺντροφοί μου!

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Ἐνῷ σάλεβεν ἀκόμα τὴ δυνάμη του ὁ πλάτανος καὶ
τὸ πράσινόν του ἦταν σὰν καμπάνα τῆς χαρᾶς ποῦ χτυπᾷ
στὸ δίστιμα, τὰ στρογγυλὰ σύννεφα τοῦ φθινόπωρου ὁ-
ψώθηκαν ἀκίνητα στὸν ὀρίζοντα — καὶ τὸν κύτταξαν.

Τότε ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ θάνατο.

Τὰ πρῶτα φύλλα του ποῦ κιτρίνισαν, σὰν μάτια ποῦ
ἀνοῖξαν στὸ φῶς τῆς ἀλήθειας, εἶδαν τὸ ἄπειρο ποῦ τὸν
περίμενε — κι ὁ πλάτανος ἀνατρίχισε στὴ σκέψη πῶς θὰ
γνώριση τὸ σκοπὸ του.

Ἄπ' τὸ ρυάκι ποῦ τὸν ποτίζει δὲν παίρνει πλέον τίπο-
τε ὑλικό. Ἀκούει μονάχα τὸ τραγοῦδι τοῦ νεροῦ στὸ φεγ-
γάρ.

Λίγο - λίγο κιτρίνιζε. Λίγο - λίγο ἔφταναν στὰ κλαρὰ
τοῦ χρυσοῦ στοχασμοί. Ὡς ποῦ μιὰ μέρα κρατώντας ὁλό-
κερο τὸ θησαυρὸ τοῦ ἄστραψε μέσ' στὸ σκοτεινὸ Δεκέμβρι
κι ἔσπασε μέσ' στὸ πᾶρκο τὸ χρυσοῦ πολυέλαιο τοῦ μαρα-
σμοῦ τοῦ ἀκίνητο. Οὐτ' ἓνα φύλλο δὲν τοῦ ἔμεινε πράσινο
— τίποτα πιά δὲν τοῦ θυμίζει τὸν κόσμο.

Σὰν ἄγγιξεν ἔτσι τὴν τελειότητα, ἔρριξε τὸ πρῶτο
τοῦ μαρμαρένο φύλλο — μήνυμα πῶς εἶν' ἔτοιμος.

Καὶ τ' ἄλλα φύλλα, βλέποντας ἐκεῖνο μὲ ποιά γαλήνη
ξεκίνησε, φρόντισαν νὰ πεθάνουν σύμφωνα μὲ τὴν ἐνθύμη-
σὴ του. Δίχως τὴ βοήθεια τοῦ ἀνέμου, ἀποχαιρετώντας τὸ
κλαδί καὶ σταματώντας γιὰ μιὰ στιγμή στὸν ἀέρα, σὰν
πουλὶ ποῦ ζυγιάζει τὰ φτερά του, ἔπεφταν μὲ κίνημα ἀξί-
ων ψυχῶν ποῦ γνώρισαν τὸ Μοιραῖο καὶ δὲν ἔχουν γε-
λαστή.

Η ΛΑΜΠΑΔΑ ΤΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ ΜΟΥ

Ὅταν ἀντικρύσης τὸν Κύριον ἡμῶν, ἀδερφέ μου, κρά-
τα ὀρθὴ στὸ δεξιὸ σου χέρι τὴ λαμπάδα.

Τὴν ἄσπρη λαμπάδα τῆς πίστεως καὶ ἀνησυχίας ὅπως
τὴν κράτησεν ἡ γενιά μας ὅλη ἀνάμεσα στοὺς κόμπους τῶν
λινῶν τῆς δαχτύλων.

Τὸ φῶς τῆς ἐρόδισε τῶν προγόνων μας τὸ θυζαντινὸ
πρόσωπο καὶ κυνήγησε τὸ σκοτάδι μέσ' στὶς ρεματιές τῶν

ΚΙ ΕΣΥ ΔΥΣΤΥΧΗΣΜΕΝΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ...

Ἄκουε οὐρανὲ καὶ φρίξον, καὶ ἀλλάσσοντας τὴν
λευκότητά σου εἰς μαυρότητα, σκέπασε μὲ μελανὰ φο-
ρέματα τὸ πρόσωπό σου καὶ ἄς τρέξουν ἀπὸ τὰ ἄστρα
σου, ὥσάν ἀπὸ ἀνθρώπινα μάτια, τὰ δάκρυα. Καὶ ἐσὺ
φωτοστόλιστε "Πιτε, κόψε τὲς χρυσοξαπλωμένες σου
ἀκτίνες, νὰ μὴ φέγγουσι τὴν ἡμέραν. Καὶ ἐσὺ ἕμι-
κτῆς νυκτός, λαμπροφώτιστον Φεγγάρι, σκεπάσου τρι-
χόσακκον, νὰ κρυφθῇς παντελῶς, νὰ μὴ φαίνεσαι. Καὶ
σὺ Γῆ ἐνδύσου τὴν θάλασσαν, νὰ μὴν βλέπεσαι. Καὶ σὺ
θάλασσα ἔλατρεψε ἀπὸ μεγάλα καὶ ἀσχόλαστα κύμα-
τα καὶ ἐσὺ ὁ ἀέρας σῶῃσε, καὶ ἔδρισε τὸ φῶς τῆς ἡμέ-
ρας, νὰ μὴ ξημερώσῃ ὁλότελα. Καὶ σαλευθῇτε ἀπὸ τὸν
φόβον ἐσούτου τοῦ φοβεροῦ μυστηρίου ὅλα τὰ κτίσματα,
οὐράνια, γῆινα, καὶ καταχθόνια. Κλαύσατε καὶ ἐσεῖς,
ὦ οὐράνιοι. Ἀγγελοι, διατὶ ἐπουλήθη τῆς μεγάλης βου-
λῆς ὁ Ἄγγελος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Θρηνησατε ὦ Ἀπό-
στολοι, διατὶ τώρα προδίδεται ὁ Κύριος. Ἀναστενάξα-
τε ὦ Σοφοὶ καὶ διδάσκαλοι, διατὶ τούτην τὴν ὥραν δέ-
νεται ὁ Ἀρχιδιδάσκαλος τῆς ἀληθινῆς σοφίας. Δακρύ-
σατε ὦ Κριταί, διατὶ τούτην τὴν ὥραν σύρνεται εἰς τὰ
κριτήρια ὁ ἀλάνθαστος Κριτὴς τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ἐ-
σὺ δυστυχισμένη μου καρδιά, ἂν τὴν σήμερον δὲν συν-
τριφθῇς, καὶ νὰ χύσης ἔξω πικρὰ δάκρυα, δὲν σὲ θέλω
ὀνομάσει πλέον καρδίαν μου.

ΛΘΑΝΑΣΙΟΣ ΒΑΡΟΥΧΑΣ — Παρουσίαση: Α. ΠΑ-
ΣΧΑΛΑΣ

ρυτίδων τους καὶ στὰ σπήλαια τῶν ματιῶν τους.

Στὴ ρίζα βουνοῦ μαύρου ἀπὸ ἔλατα σταυροκοπήθηκαν
αὐτοὶ μπροστὰ σὲ ἀθῶες σθημένες τοιχογραφίες.

Αὐτοὶ σοὺ παράδωκαν τὴ λαμπάδα νὰ τὴ φυλῶς ἀπ'
τοὺς ἀνέμους, ἀγαπημένη.

Κι ἐσὺ ποῦ τὴν ἔκλεισες μέσ' στὴ σιωπὴ σου, καταφρο-
νώντας — ὦιμέ! — τὴ νεότητά σου καὶ τὴ στοργή μας, προ-
χώρησε στὸ Δημιουργὸ μπροστὰ, καὶ στήθε το θρίαμβο
τῆς φλόγας σου!

